

Heidi Kärkkäinen

Rakkaudella, äiti

Romaani

Tuuli pörröttää hennosti hiuksiasi, ne yrittävät lähteä lentoon kuten sinäkin. Seisot siinä valmiina aloittamaan uuden elämän. Lupaat minulle, että tällä kertaa onnistut. Olemme mökillä, terassilla, leuto päivä on juuri valjennut ja sinä olet toivoo täynnä siinä edessäni seisoen. Aurinko hohtaa hiuksistasi punaisen kultaa, olet miltei kuin enkeli. Sellaisena minä sinut näen. Sinä näytät sillä hetkellä niin elinvoimaiselta ja vapaalta. Sinä näytät paremmalta, kuin koskaan. Niin onnea täynnä olevalta ja tulevaan uskovalta.

Ja minä uskon sinuun. Ainahan minä uskoin sinuun, olithan oma lapseni. Sinä vain et jaksanut pitää lupaustasi. Sinä et jaksanut rakastaa itseäsi ja tätä maailmaa.

Onko sinulle, lukija, tultu kertomaan, että oma lapsesi on juuri kuollut? Oletko joutunut vastaanottamaan sen hirvittävän todellisuuden, että sinun oma lapsesi on lähtenyt oman kätensä kautta? Oletko joutunut käsittämään ja toteamaan itsellesi ääneen, että mitään ei ollut tehtävissä? Oletko joutunut viimeinkin ymmärtämään ja hyväksymään sen, että vaikka teit kaikkesi, oikeastaan enemmänkin, peli on menetetty?

Että se, minkä puolesta taistelit, teit sen aivan turhaan.

Poliisit oveni takana. Heidän katseensa, jotka jo kertovat koko uutisen ilman sanoja. Heidän

kuolemasta kertovat lauseensa ja pahoitteleva ilmeensä, joka ei auta tuskaan. Se tunne on selittämättömän hirveä. Omaa lasta ei enää ole koko maailmassa, vaikka huudat, rukoilet ja aneet armoa. Lapsesi on lähtenyt oman käden kautta. Päättänyt itse kallisarvoisen elämänsä, jonka sinä olet hänelle antanut. Jota itsekin olet elänyt. Joudut myöntämään itsellesi, ettet ollut tarpeeksi. Ettei mikään ollut tarpeeksi. Että et saa tehdä enää mitään lapsesi hyväksi.

Minä tiesin tämän aamun tulevan. Syvällä sielussani tiesin näin käyvän, väistämättä, vaikka halusinkin loppuun asti uskotella muuta sekä itselleni, että toisille. Poliisit tulevat ovelleni kertoen, että sinä olet kuollut. Tai on sattunut onnettomuus, jossa olet menehtynyt. Eniten kai pelkäsin ensimmäistä. Olin kuullut sinun niin monta kertaa sanovan, että tapat itsesi, etkä jaksa enää elää.

Ja niin tapahtui sinä harmaana tiistaina kello 9:30 aamulla. En siltikään tahtonut uskoa todeksi sitä, mikä ääneen julistettiin. Ei minkäänlainen äiti tahdo uskoa todeksi tällaista.

On hellettä paahtava, ahdistavan kuuma kesän aamu, kello on puoli seitsemän. Olen juuri herännyt ja alan suorittaa aamuiset toimeni. Vilkaisen ikkunasta ulos, jos sinne nyt mitään näkee, sillä sataa kaatamalla. On itse asiassa satanut koko yön. Jostain kumman syystä

olen herännyt yöllä monta kertaa kummaan tunteeseen. Kuin jokin olisi ollut poissa. Luulin sateen kaikonneen, mutta se olitkin sinä, joka olit poistunut luotani. Enkä minä sitä tiennyt, kuin unessani. Ulkona huojuvat puut notkuvat pihassamme veden painosta, taivas on aivan tummanharmaa.

Keitän itselleni kahvin. Raimo, aviomieheni ja sinun isäsi on töissä, Rovaniemen tehtaalla aamuvuorossa. Ladon puruja keittimeen. Kaadan veden sisään, hyräilen itsekseni haikeasti. Sade tuo leudon tunteen huoneeseen. Puhdistavan. Jollain lailla uudelleen herättävän. Postikin näkyy saapuvan laatikkoon. Haen postin. Luen lehden pöydän ääressä, siemailen kahvistani ajatuksissani. Se on todellakin normaali päivä, sillä sinusta ei ole kuulunut mitään kahteen viikkoon. Jos olen yrittänyt soittaa, et ole vastannut.

Viimeistelen lehteni. Sitten yhtäkkiä odottamatta ovikello soi, ja mikään ei ole enää normaalia.

Menen avaamaan. Minulla on aavistus. Pelko. Tunne. Joku niistä. En tahdo ajatella sitä. Koska jos ajattelen, se tulee olemaan aivan totta. Kuka muukaan tulisi tähän aikaan, ellei jotakin olisi sattunut?

- Huomenta. Te olette Hannele Koskilahti?

- Kyllä.

- Meillä on valitettavasti todella ikäviä uutisia.

Katson heitä. Jo siinä vaiheessa sydämeni alkaa pumpata verta kuin hullun lailla. Ikäviä uutisia.

Tietenkin.

- Teidän tyttärenne on kuollut.

- Ei... avaan suuni, naurahdankin vähän.

Kauhu syöksyy sisuksiini. Ilma pakenee keuhkoistani. Ruumiini alkaa painaa tuskan voimasta. Haukon henkeäni menettämäisilläni hengittämisen taidon.

En saa happea. Poliisit astuvat sisälle. He menevät keittiöön, etsivät, kolistelevat, löytävät keittiön kaapista muovipussin, käskevät minun hengittää siihen. He sanovat, että ovat todella pahoillaan.

Kuinka he, jumalauta, saattavat? Ei kai kukaan voi tulla minulle tällaista kertomaan. Ei kukaan voi tulla ja rikkoa näin minun maailmaani. Kaiken tämän jälkeen. En halua tämän olevan totta. Joten se ei ole totta. Ei tällaista satu kuin elokuvissa. Todella huonoissa sellaisissa.

Mutta tämä on elokuvaa. Elämämme on pitkän aikaa ollut elokuvaa, jonka videoissa ei ole olemassa stop-nappulaa. Ei edes tauon mahdollisuutta. Kauhuelokuva on vain jatkunut ja jatkunut, kunnes tullaan filmin loppuun. Tähän näin, mistä ei ole enää mahdollisuutta kelata nauhaa onnelliseen alkuun. Ei vaikka kuinka huutaa.

Vihdoin ollaan tässä, mitä minä painajaisissani aina näin. Vuodesta toiseen, päivästä päivään, joskus hetkestä hetkeen tai minuutista minuuttiin. Poliisien katseista näen, etteivät he todellakaan pelleile. Tämä

on raaka totuus, joka minun on otettava vastaan nyt. Joka minun on hyväksyttävä joko nyt heti, tai myöhemmin. Lysähdän lattiaan, voima on kaikonnut jokaisesta raajastani. On raskas hengittää. Luulen kuolevani mukanasini itsekini.

- Miten hän sen teki.

- Hän löytyi asunnostaan. Hän oli ottanut viinaa ja lääkkeitä.

Alan huutaa. Siinä minä istun oviaukossa huutaen välittämättä naapurien kuulevista korvista. Se on vihoviimeinen ajatus päässäni. Huutoa vain tulee ulos. Siinä on kaikki vuosien sisällä pidetty kipu ja etenkin sairas pelko. Niitä ei ole ollut mahdollisuutta päästää ulos. Jos olisin niin tehnyt, se olisi merkinnyt kaikesta luopumista, ja luovuttamista. En koskaan tahtonut luovuttaa. Tahdoin uskoa, että vielä aurinko nousee ja paistaa, eivätkä pilvet enää mene eteen. Nyt minun on tehtävä se. Luovutettava. Luovuttava.

Siinä minä olen eteisessä lapseni menettäneenä, yksin. Miksi? Se on ensimmäinen kysymys päässäni. Tietenkin. Sitten: miten? Miten kukaan voi tappaa itsensä? Kuinka minun oma tyttäreni voi tappaa itsensä ja jättää minut kylmästi tänne? Kuinka hän voi hyljätä minut kaiken taistelun, tämän pitkän matkan jälkeen? Tämä on mautonta.

Oliko Jessicalla todellakin niin vaikeaa? Kyllä hänellä oli. Tiedän sen. Nyt varsinkin. Jessica oli tuhoon

tuomittu, jo kauan aikaa sitten. Hänellä ei ollut yhtään mitään toivoa. Eikä minulla.

Päästän poliisit peremmälle. Istahdan sanattomana olohuoneen sohvaan, puristan silmäni yhteen, kyyneleet noruvat ripsieni välistä. Jessicaa ei enää ole. Missään. Toivon sen ei missään silti olevan olemassa. Onko se sitten taivas? Joutuuko tyttäreni pikemminkin helvettiin?

- Olemme pahoillamme, toinen poliiseista sanoo taas surullisesti.

Sanoilla ei ole merkitystä. Millään ei ole. On vain tämä hetki, kipu, Jessican olemattomuus, menetyksen päälle karkaava tunne.

Ette te ole niin pahoillani, kuin minä. Ette te ajattele, kuin minä. Ette ole juuri äsken kuulleet, että oma tyttärenne on löytynyt asunnostaan kuolleena - heroinia ottaneena. Ette te ole juuri äsken menettäneet mahdollisuutta pitää lapsellenne se ainoa lupaus: hyvä elämä. Lupaus, jota vaalitte vihoviimeiseen pisaraan asti. Joka valui sormienne välistä kuin öljy lautasta mereen. Osaatteko edes kuvitella minun ajatuksiani ja tunteitani, minun tuskaani? Sanat eivät tuo Jessicaa takaisin, viereeni seisomaan ja sanomaan: äiti, minä rakastan sinua. Äiti, minä rakastan elämää.

Mietin vain hysteerisesti sitä, että pääsikö Jessica taivaaseen? Oliko hän tarpeeksi hyvä sinne? Jostain

syystä se on ainut ajatus päässäni.

Poliisitkin istahtavat alas, kai tuttavallisuuden merkeissä. He katsovat toisiaan. Sitten minua.

- Hän jätti tämän...

He ojentavat minulle vaalean kuoren. Voi hyvä Jumala. Jäähyväiskirje. Minä en kestä enempää. Minä repeän kappaleiksi juuri nyt.

Hautaan kasvot käsiini. Poliisi jättää kuoren pöytään. Otan kirjeen tutisevin käsin. Katson sitä. *Äiti ja isä*, siinä lukee. Kuinka loputtomalta tämä tuntuu. Kuinka minä aina pelkäsin tätä; että pitelen Jessican antamaa kirjettä. Aina tiesin, että jos hän kirjoittaisi, ne olisivat jäähyväiset.

Mieleeni jää puuroutumaan ohjeita siitä, kuinka minun täytyy sulkea Jessican puhelin, tili ja kaikki tunnukset. Niin, sähköposti ja facebook. Tuntuu, että jos ne sulkee, tämä on totta. Viimeistään silloin tästä tulee totta.

He jättävät erilaisia monisteita ja lappuja, monisteita, joissa on apua, neuvoa ja tukea vainajan omaisille. Vainajan. Minun tyttäreni on enää *vainaja*. Ei minun tyttäreni. Se on mahdoton käsittää.

Muuta he eivät voi tehdä, kuin pahoitella kerta toisensa jälkeen, uudelleen ja uudelleen. Minä tuijotan yhtä monistetta, en saa silmiäni irti siitä. Minunhan tässä pitäisi pahoitella. En ollut tarpeeksi. Olinko koko aikana ollut tarpeeksi? Riitinkö minä koskaan

mihinkään? Riittikö koko rakkauteni mihinkään? Olin antanut siitä jokaisen rippeen, minkä omistin. Oliko kaikki aivan turhaa alusta loppuun asti? Sillä hetkellä kaikki tuntuu turhemmalta, kuin koskaan viime vuosien aikana.

Poliisit joutuvat lähtemään, toivottavat jaksamisia. En kerta kaikkiaan kykene avaamaan kuorta. Työnnän sen laatikkoon, syvälle sinne muiden papereiden sekaan. En halua nähdä sitä ikinä silmissäni. Sen todellisuus pelottaa. Se, mitä sinä lukee, pelottaa. Lukeeko siinä, että Jessica rakasti minua ja Raimoa? Miksi hän sitten tappoi itsensä? Jos jotakuta rakastaa, ei hänen luotansa tahdo pois.

Minun on soitettava Sakulle. On vain soitettava. Josko Jessican ex-mies tiesi? Olivathan he yhteyksissä myös eron jälkeen.

- Näyttikö Jessica merkkejä? minä janoan tietää ja ääneni sortuu ulinaan. - Mitään merkkejä?

Olen valmis syyttämään tästä Sakua, jos hän tiesi. Olen valmis syyttämään tästä ketä tahansa. Koko maailmaa. Vaikka sisimmässäni tiedän, että se oli Jessican oma, lopullinen päätös. Se oli hänen luovutuksensa, hänen pelinsä, jonka hän hävisi. Päätös, jonka hän oli tehnyt osaksi jo varmasti murrosiässä, monet vuodet taaksepäin.

- En mä huomannut mitään. Ole kiltti äläkä syytä minua.

Sinua minä juuri syytän. Sinua, joka pahoinpitelit ja nöyryytit Jessicaa. Sinua, joka pilasit tyttäreni tulevaisuutta enemmän kuin se jo oli pilalla. Sinua, joka särjit tyttäreni sydämen lopullisesti.

Lopetan puhelun lopen turtuneena.

Kahvi jää juomatta. Sammutan keittimen. Se sihahtaa hiljaisuudessa, siellä ajattomuudessa, minne minut nyt jätettiin kokemaan tämä tuska.

Tuijotan koko aamupäivän ikkunasta kesäkuun helteeseen, pikkuhiljaa loitonneeseen sateeseen. Nyt sadekin on poissa. Se vei sinut mukanaan johonkin, mihin minulla ei ole vielä avainta. Pilven raoista alkaa pikkuhiljaa pilkahdella aurinko. Se on jotenkin niin surullista. Surullisen kaunista. Pihakoivun lehdet roikkuvat masentuneena alaspäin. Siltä näyttää, ainakin. Suru on ottanut pihapuun muodon, se laskee peittonsa puun päälle ja kietoutuu siihen tehden siitä painavan, kuin viili. Pisarat noruvat lehdistä irvokkaina muistutuksina siitä, että minä en saanut pitää lupaustani. Tyhjyys räjähtää sydämeeni. Tyttäreni, jonka puolesta taistelin ja raivasin tietä eteenpäin. Annoin kaikkeni, oman elämänikin. Eikä sekään riittänyt. Käsittämätöntä.

Pitäisikö tällaisessa tilanteessa olla vahva? Kuka äiti pystyy sellaiseen juuri kuultuaan, että oma lapsensa on tappanut itsensä? En ollut koskaan osannut, ellei Jessica ollut kyseessä tilanteessa kuin tilanteessa. Nyt

hän ei ole kyseessä enää ikinä.

Tiedän, että on soitettava Raimolle, miehelleni, Jessican isälle tehtaalle. Otan puhelimen käteeni, vedän syvään henkeä. Minuun sattuu. Sattuu ehkä eniten se, mitä Raimo tuntisi, kun kuulisi. Puhelun hälyttäessä alan nyyhkyttää hysteerisesti.

- Hannele, mikä on hätänä? Raimo säikähtää kun en saa tervehdittyä, vaan purskahdan valtavaan kyynelten virtaan.

Kunpa Raimo olisi ottamassa minut syleilyynsä. Nyt, kun minun täytyy sanoa tämä ääneen. Se on vain päästettävä ulos. Vaihtoehtoja ei ole.

- Jessica on kuollut. Hän löytyi kuolleena asunnostaan.

- Voi hyvä luoja... hyvä Jumala... miten sinä.. miten tämä...

Raimo menee suoraan shokkiin. En saa mitään selvää hänen äännähtelystään. Hän vaikeroi, sopertaa, osaksi itkee. Taustalta kuuluu työmiehien ääniä, sitten nekin hiljenevät Raimon itkun myötä. On vain me kaksi, ja tuska. Raimokin rakasti Jessicaa, enemmän kuin mitään muuta. Hänkin yritti auttaa Jessicaa. Edes yhdessä emme olleet tarpeeksi. Edes yhdessä emme voineet korvata Jessican elämässään tuntemaa kipua. Se on todella kivuliasta tietää.

En kestä. Miksi Raimon pitää itkeä. Hän voisi olla se vahvempi. Se, joka kertoisi, että tämä on huono pila.

Että Jessica on oikeasti elossa ja soittaa kohta, aivan kohta, kotiin. Niin ei käy.

Niin ei koskaan käy. Tieto räjähtää tajuntaani, olen sulaa vahaa. Jessica ei soita enää kotiin. Voi, kuinka toivon, että Jessica soittaa kotiin ja itkee, kuinka Saku on pahoinpidellyt hänet. Ja minä pitäisin Sakulle puhuttelun, minä huuttaisin hänelle puhelimeen, minä anelisin heitä lopettamaan juomisen ja kaiken muun. Ja minä hakisin Jessican kotiin, en jättäisi sinne. Minä hoitaisin hänet kuntoon. Minä peittelisin hänet vuoteeseen. Minä taistelisin niin, että tuska jäisi alakynteen.

Jessica oli viime joulun kotona. Hän vaikutti niin levolliselta. Hänellä oli niin rauhaisa ilme kasvoillaan. Hän oli tyytyväinen ja vakaa. Aivan, kuin jokin olisi herännyt eloon hänen sisässään.

Tai päinvastoin jokin oli juuri siellä kuollut. Ehkä hän tiesi jo silloin, että tulee lähtemään.

Hän tiesi sen jo silloin.

Sitten Jessican paras ystävä, Linda. Valikoin hänen numeronsa. Linda menee hysteeriseksi. Hän alkaa itkeä ja kysellä: miksi, miten? Niin, emme koskaan saa noihin kysymyksiin vastausta.

Miksi ihmiset ovat yhtä heikkoja, kuin minä? Miksi joku ei voi lohduttaa minua matalalla, rauhallisella, tyynellä äänellä ja sanoa, että kaikki on kunnossa? Ilmoittaa minulle, että Jessica on vihdoin turvassa ja

hän on vihdoinkin onnellinen. Sitä, mitä ei maan päällä voinut saavuttaa mistään hinnasta. Hän yritti ostaa onnea alkoholilla, hän yritti ostaa onnea lääkkeillä. Hän yritti ostaa onnea huumeilla. Mutta hinta oli liian kallis, tai tuotteet huonoja. Miksi joku ei voi vain sanoa, että hän on vihdoinkin saanut rauhan sielulleen, jonka kanssa iänikuisesti tappeli, missä sitten ikinä onkaan?

Raimo tulee kesken päivän tehtaalta. Hän saapuu kotiin kasvot punettuneena itkusta, niin tuskaisa ilme kasvoillaan, että se meinaa vetää verrat minullekin.

Halaamme toisiamme pitkään eteisessä. Rutistamme voimalla, aivan kuin saisimme Jessican taas sillä tavalla eloon. Olisikin se niin helppoa. Raimo ei päästä irti minusta. Se tuntuu oikealta. Joku ei päästä irti minusta, kuten Jessica teki ja tappoi kylmästi itsensä. En tahdo koskaan päästää irti. Tässä on hyvä. Aina halaten. Ikuisesti kaivaten. Turvassa rakkaan käsivarsilla. Jessica oli päästänyt irti minusta jo kauan sitten, mutta vasta nyt teki sen lopullisesti. Se sattuu niin, että rintaa vihloo.

Myöskään Raimo ei voinut auttaa tytärtään. Hän tajuaa sen vasta nyt, kun on liian myöhäistä.

Istumme keittiön pöydän ääreen, minä tuijotan tyhjyyteen, kenties samaan, minkä Jessica näki. Raimo käsiään.

- Nyt se sitten tapahtui, minä sanon.

Raimo on menettänyt ainoan lapsensa, aivan kuten

minäkin. Voiko sen suurempaa menetystä olla? Voiko mikään ikinä korvata tätä kipua? Sitä tuskallista tietoa, että tytärtäni ei voitu auttaa? En ainakaan keksi sellaista. Omalle kohdalleni ainakaan.

- Ei se ollut kuin ajan kysymys, Raimo itkeä tuhertaa ja hautaa kasvot käsiinsä.

- Pääsikö Jessica taivaaseen? minä vaadin tietää saman tien.

- Varmasti, Raimo lupaa ääni sortuen, mutta hänen äänensä ei vakuuta minua.

Minä kerron Raimolle kirjeestä. Hän saa lukea sen, jos tahtoo. Minä en kykene, en kerta kaikkiaan halua, tai jaksa, tai ehkä kestä nähdä niitä sanoja, olivat ne mitä tahansa.

Raimo istuu hetken hiljaisuudessa, tuijottaa eteensä mitäänsanomattomasti. Sitten hän nousee, ottaa kirjeen hiljaa laatikosta ja kävelee makuuhuoneeseen, sulkee oven perässään. Raimo on kauan poissa. Tunnin, kaksi. En tiedä, mitä hän käy läpi makuuhuoneessa. Ehkä koko elämän. Koko Jessican elämän tähän pisteeseen saakka, hetki hetkeltä, minuutti minuutilta. Jokaisen yrityksen pelastaa hänet, jokaisen vastoinikäymisen, pienen kamppailun, jokaisen uhrauksen. Sillä niin teen myös minä.

Hän tulee ulos, on aivan hiljaa. Raimo ei kerro, mitä kirjeessä lukee. Hän tietää, että minä en tahdo kuulla. Että minä janoan kuulla, mutta en kestä kuulla.

Viimeiset lauseet. Se tekisi tästä kaikesta vihdoin todellisen. En halua tästä todellista. Tahdon tämän olevan pahin painajainen, sen, mitä tämä on ollut monet, monet vuodet. Odotan, tai rukoilen herääväni millä hetkellä hyvänsä ja tajuavani, että se oli vain hirvittävä kuvitelma, uni.

Minä en herää, vaikka kuinka nipistän itseäni sieltä täältä. Minä pysyn elossa.

Illalla itken itseni horrosmaiseen uneen. Raimo ei saa unta. Hän pitelee kiinni minusta, niin tiukkaan että henkeäni väliin salpaa, mutta mikään ei voisi viedä tätä epätodellista tuskaa pois; ei Raimon syleily, rakkaus, ei mikään. Koemme kumpikin saman; emme voi enää tehdä mitään Jessican hyväksi. Voi helvetti, kuinka haluaisimme. Voi helvetti, jos saisimme vielä yhdenkin mahdollisuuden, taistelisimme entistä kovemmin, entistä rankemmin. Mutta meille ei anneta enää mahdollisuutta. Jessica makaa pian maan alla.

Kun nukahdan, näen unta Jessicasta. Tätä unta minä näin monesti Jessican kuoleman jälkeen. Se piinasi minua monta kuukautta.

Jessica on pieni lapsi. Hän on kymmenenvuotias. Mutta hän juoksee minua kohti pullo verta vuotavassa kädessään. Auta minua, äiti, hän pyytää viisivuotiaan äänellä. Aivan, kuten aikuisenakin. Auta minua, äiti. Minä en jaksa enää elää. Ja hänen kädessään on puukko.

Aamu on valju, tyhjä. En pysty käsittelemään tuskaani, sitä on aivan liikaa. Osaan vain istua, tuijottaa eteeni ja vuotaa kyyneleitä.

Raimo tekee kaiken käytännöllisen. Hän laittaa ruuan, keittää kahvit, kädet täristen ja ruumis lysähtäen. Vähän väliä hän purskahtaa itkuun kesken kaiken. Se on kai hänen tapansa ottaa tuska vastaan. Minä en syö, ruokahaluni ovat poissa, siinä missä jo koko elämisenkin. Emme puhu toisillemme. Ei ole kerta kaikkiaan vihdoin enää mitään sanottavaa.

Kahvikuppi jäähtyy viimein nenäni alle pöydässä. Ulkona sataa kaatamalla. Sateesta sinä saavuit. Sateessa myös lähdit. On kuin pisarat yrittäisivät tuoda sinut minulle takaisin. Ehkä ne tuovatkin. Muistoissa. Nyt minä aina muistaisin sinut hyvänä. Vaikka sinä olit niin vihaa täynnä, katkera ja vaikea.

Muistan paremmin kuin koskaan. Muistan Jessican viiltوهاavoja täynnä, uhmakas tuijotus vihaisissa silmissään, goottivaatteissa. Muistan hänet raivokkaana vihana minua kohtaan. Muistan hänet tuskaa täynnä olevana nuorena naisena, joka ei tahdo elää. Mutta muistan hänet myös kauniit, ruskeat hiukset valtoimenaan olkapäillä, kauaskantoinen katse silmissään, hentoinen hymy kasvoillaan tuijottamassa taivaanrantaan, odottaen huomispäivää.

En tahdo, enkä voi päästää irti. Kai minun pitäisi. Ehkä minun pitäisi nyt vain olla onnellinen, vihdoin

minulla on siihen lupa. Nyt vasta. Se on kivuliasta myöntää, mutta Jessica antoi luvan tappamalla itsensä. Vihdoin minulla olisi aikaa muuhun, kuin taistelemiseen. Vihdoin minulla olisi aikaa muuhun, kuin pelkoon. Mutta kun en halua niin. Haluan taistella entistä rankemmin. Kai minun pitäisi alkaa jo päästämään irti. Olen pitänyt liian tiukasti, liian kauan kiinni. Ei ole enää mitään pelkoa, milloin saamme tietää, ettei Jessicaa enää ole. Nyt se on käynyt toteen, pahin painajaiseni. Silti tilalla on jotakin paljon pahempaa. Tuska. Se on vaikea käsittää. Samalla niin pirun helppo.

Kahvissa on kaiken sen maku, minkä kauan aikaa sitten menetin. Kosketukseni Jessicaan.

On joskus, kuin kaikki asiat tapahtuisivat uudelleen joka päivä, vaikka siitä on seitsemän vuotta. Varsinkin nyt tuntuu, että siitä on hetki, kun sinä saavuit luoksemme lastenkodista. Tai on, kuin saisi joka päivä kuulla samat uutiset, ja silloin ikuisuus seisahtuu.

Haluan kertoa tarinan ainoasta lapsestani, Jessicasta, jonka elämä räjähti käsiin, mureni piste pisteeltä, kunnes loppui. Tahdon kertoa, jotta joku toinen, tai toiset, voisivat selviytyä paremmin, kuin me, minä tai Jessica. Tämä on saatava ulos, keinolla millä hyvänsä. Vain siten minä voin päästää irti. Vain siten minä voin jatkaa elämäni. Vain tällä tavalla minä voin hyvästellä tyttäreni.

Koskettava ja traaginen äidin näkökulmasta kerrottu tarina loppumattomasta äidinrakkaudesta ja siitä, kuinka hän yrittää pelastaa kuilun pohjalla apua huutavan tyttärensä.

Jessica ei ole enää sama iloinen Jessica. Hän on apea, masentunut, silminnähden ahdistunut, tuskastunut ja raivostuu pienimmästäkin asiasta, eikä tunnu olevan enää iloinen mistään. Hän on kaikkea muuta, mitä ennen oli, eikä Hannele- äiti voi ymmärtää. Mikä hänen tytärtään oikein vaivaa? Onko tämä normaalia murrosikää, vai aivan jotakin muuta? Jessica ei enää hymyile aitoa hymyään, vaan tuntuu, kuin tyttö vajoaisi aina vain syvemmälle johonkin, mistä kukaan ei häntä tavoita.

Äidin toivo on lopulta mennyttä. Onko hänen lapsensa iän ikuisesti tuhoon tuomittu?

Yhteinen taistelu on pitkä ja rankka. Tunnelin päässä loistaa ajoittain valoa, sitten kaikki taas sortuu kuin korttitalo.

Tämä on tarina äidistä, joka on menettänyt lapsensa. Ennen kaikkea tämä on tarina loppumattomasta rakkaudesta ja periksiantamattomasta taistelusta.

BODTM
Books on Demand

www.bod.fi